

Sygn. akt III AUa 1692/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Lena Jachimowska (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Ansion SSA Maria Małek - Bujak
Protokolant	Michał Eksterowicz

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2019 r. w Katowicach

sprawy z odwołania K. G. (K. G.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość podstawy wymiaru składek

na skutek apelacji ubezpieczonego K. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 26 czerwca 2018 r. sygn. akt XI U 129/18

1. zmienia zaskarżony wyrok wraz z poprzedzającą go decyzją organu rentowego w części dotyczącej ustalenia podstawy wymiaru składek w ten sposób, że ustala iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia K. G. jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, w okresie od dnia 1 marca 2017 r. do 31 sierpnia 2017 r. stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz ubezpieczonego K. G. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

/-/SSA M. Małek - Bujak /-/SSA L. Jachimowska /-/SSA J. Ansion

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1692/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 listopada 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia K. G. podlegającego ubezpieczeniom jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, niemająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia, określając jej miesięczną wysokość w okresie od marca 2017r. do sierpnia 2017r. w kwocie 2.557,80 zł na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz 3.303,13 zł na ubezpieczenie zdrowotne.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, iż odwołujący za sporny okres zadeklarował jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne kwotę wyższą niż wynikająca z art. 18a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 47 ust. 3 w związku z art. 46 ust. 4 oraz art. 41 ust. 6 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich niezastosowanie, skutkujące bezpodstawnym przyjęciem, iż odwołujący jako płatnik składek nie był uprawniony do skutecznego zgłoszenia korekty deklaracji ZUS TDRA za okres od marca do sierpnia 2017r.

W oparciu o te zarzuty ubezpieczony, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyjęcie, że podstawa zadeklarowana za sporny okres składek wynika z przepisu art. 18a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu odwołania podkreślono, że czynności związane ze składaniem deklaracji wykonywał w imieniu odwołującego pracownik biura i odwołujący nie miał zamiaru, ani woli opłacania składek innych, niż wynikających z art. 18a ustawy systemowej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, podtrzymując stanowisko, że za miesiące od marca do sierpnia 2017r. zostały złożone deklaracje rozliczeniowe, w których zadeklarowano podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w wysokości 2.557,80 zł. Zdaniem organu rentowego przepisy art. 18 nie pozwalają na dokonanie korekty składek.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 26 czerwca 2018r., sygn. akt XI U 129/18 oddalił odwołanie i rozstrzygnął o kosztach zastępstwa procesowego.

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że odwołujący od maja 2016r. prowadzi działalność gospodarczą, kwestiami rachunkowymi zajmuje się od maja 2016r. P. B.. Odwołujący wskazał, że opłacał preferencyjne składki od maja 2016r. i nie

miał zamiaru zmieniać podstawy wymiaru składek. Nie pamięta daty, w której dowiedział o błędzie biura, a na początku tego roku dowiedział się, że nie ma możliwości naprawienia tego błędu. Od września 2017r. opłacane są preferencyjne składki. Z ustaleń Sądu wynika, że pracownik biura rachunkowego wysyłał rozliczenia do ZUS, również elektronicznie wysyłał deklaracje i przyznał, że zamiarem odwołującego było opłacanie preferencyjnych składek.

Ta okoliczność została podkreślona w rozmowie przed podpisaniem umowy. Zgłoszenie do ZUS poszło z kodem preferencyjnym i od maja 2016r. do lutego 2017r. wszystkie deklaracje były przesyłane z tym kodem, określającym niższą podstawę wymiaru składek.

Pracownik biura przyznał, że błąd wystąpił w marcu 2017r. i był powielany do sierpnia 2017r.

Biuro nie opłacało za klienta ZUS, składki wysyłano e-mailem z kwotami do zapłaty.

We wrześniu ZUS przesłał wezwanie do odwołującego z zaleganiem ze składkami

i wtedy ujawnił się błąd. Zostały złożone we wrześniu deklaracje korygujące z datami

11 września i 12, jednakże zostały one odrzucone. Za ten sporny okres zadeklarowana została podstawa wymiaru składek w wysokości 2.577,80 zł. Kierując się powyższymi ustaleniami Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne.

Sąd Okręgowy powołał treść art. 18a ust. 1, ust. 9, art. 18, art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych i stwierdził, że przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie zezwalają na dowolne korygowanie i zmiany przez płatnika podstawy wymiaru składek w każdym czasie i w zależności od woli i potrzeb płatnika będącego osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą. Wręcz przeciwnie, prawo do dokonania takiej korekty regulowane jest przepisami prawa ubezpieczeń społecznych.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji nietrafne okazało się powoływanie przez odwołującego na pomyłkę biura rachunkowego. Sąd podzielił stanowisko, że opłacanie składek obciąża ubezpieczonego, to nie może on powoływać się na błąd w działaniu biura rachunkowego, które jedynie wyliczy należną wysokość składki. Sąd ten zauważył, że z regulacji art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z dnia 2 lipca 2004r.

wynika, że jest ona prowadzona przez przedsiębiorcę na własny rachunek i ryzyko.

Dlatego też osoba prowadząca własną działalność gospodarczą ponosi ewentualnie negatywne skutki własnych działań, w których mieści się także wybór podmiotu, któremu w ramach umowy cywilno-prawnej o świadczenie usług art. 750 k.c. powierzyła wykonywanie niektórych jej obowiązków, jak na przykład rozliczenie obowiązków podatkowych, czy składkowych na ubezpieczenia społeczne wobec ZUS.

W ocenie Sądu Okręgowego, to prowadzący działalność gospodarczą odpowiada

za błędne zgłoszenie do ubezpieczeń, choć sam nie dokonał rzeczonyj czynności,

ponosi on bowiem ryzyko w wyborze podmiotu, który za nią dokonuje tej czynności.

Nie ma od tej zasady wyjątku, które mogłyby być zastosowane w niniejszej sprawie.

W odwołaniu odwołujący wskazywał na błąd biura rachunkowego, zresztą przyznała to osoba

przesłuchana w charakterze świadka, będąca współwłaścicielem biura. Sąd pierwszej instancji

stwierdził, że biuro to nie jest zwolnione z jakiegokolwiek odpowiedzialności za skutki

swojej nieprawidłowości. Odwołujący może domagać się od niego wypłaty odszkodowania za szkody poniesione w wyniku wadliwego prowadzenia jego spraw.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, orzekając o kosztach na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Wyrok w całości apelacją zaskarżył ubezpieczony, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego skutkującego błędnym przyjęciem, iż odwołujący się za okres od 03.2017r. do 08.2017r. zadeklarował jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia kwotę wyższą niż wynikającą z art. 18a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. kwotę wyższą niż tzw. preferencyjna podstawa wymiaru składek dla przedsiębiorców w okresie pierwszych 24 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej, wynoszącą 30% minimalnego wynagrodzenia);

2. naruszenie art. 2 Konstytucji RP, tj. wynikającej z niego zasady praworządności i zaufania obywateli do organów Państwa, poprzez przyjęcie, że organ rentowy może wykorzystać oczywistą omyłkę odwołującego się dotyczącą wskazania w deklaracji DRA wyższej niż zamierzona podstawy wymiaru składek i uznać tę omyłkę za podstawę nałożenia na odwołującego się obowiązku zapłaty składek na ubezpieczenia społeczne w kwocie wyższej niż rzeczywiście zamierzona przez płatnika składek;

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 47 ust. 3 w zw. z art. 46 ust. 4 oraz

art. 41 ust. 6 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich niezastosowanie, skutkujące bezpodstawnym przyjęciem, iż odwołujący się jako płatnik składek nie był uprawniony do skutecznego zgłoszenia korekt deklaracji ZUS P DRA za okresy od 03.2017r. do 08.2017r., prostujących omyłkowo wskazaną w ich treści podstawę wymiaru składek

na ubezpieczenia (określoną omyłkowo kwotą 2.557,80 zł), na rzeczywiście zadeklarowaną

(tj. 600 zł).

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o: I. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 sentencji, poprzez uwzględnienie odwołania w całości, tj. orzeczenie, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia, jaką odwołujący się zadeklarował za okres od 03.2017r. do 08.2017r. odpowiada najniższej ustawowej podstawie wymiaru składek przewidzianej przez art. 18a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. kwocie 600 zł we wszystkich miesiącach przypadających w w/w okresie);

II. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2 sentencji, poprzez zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem pierwszej instancji, ustalonych według norm przepisanych;

III. zasądzenie kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym, ustalonych według norm przepisanych.

Skarżący wskazał, że spór sprowadza się w istocie do rozstrzygnięcia dwóch kwestii: po pierwsze, czy oczywista omyłka płatnika składek w treści deklaracji DRA może być uznana w okolicznościach niniejszej sprawy za przejaw skutecznej zmiany deklaracji i ustalenia podstawy wymiaru składek na kwotę 2.557,80 zł (tj. kwotę znacznie wyższą niż preferencyjna, z której odwołujący się mógł skorzystać, z której korzystał i z której w rzeczywistości chciał nadal korzystać). Po wtóre, czy płatnik składek (który taką pomyłkę wykrył), jest uprawniony do jej sprostowania, tj. skutecznego złożenia korekty deklaracji DRA w zakresie wysokości podstawy wymiaru składek.

Apelujący argumentował, że organ rentowy przez kilka miesięcy otrzymywał deklaracje DRA z dotychczasowym kodem, wskazującym na wolę opłacania przez odwołującego się składek w preferencyjnej, tj. minimalnej ustawowej wysokości, przewidzianej dla początkujących przedsiębiorców i przez cały sporny okres na rachunek organu rentowego wpływały składki właśnie w takiej, minimalnej ustawowej wysokości. Pomimo tego faktu organ rentowy nie podjął przez kilka miesięcy żadnych działań zmierzających do wyjaśnienia nasuwających się wątpliwości co do rzeczywistej woli

płatnika składek w zakresie deklarowanej przez niego kwoty składek. Natomiast finalnie, organ rentowy nie kwestionując omyłkowego wpisania do deklaracji wyższej podstawy wymiaru składek, usiłuje z oczywistej i niekwestionowanej przez niego omyłki wyciągnąć dla odwołującego się negatywne konsekwencje. Działania takiego nie można oceniać inaczej niż jako naruszającego zasadę wzbudzania zaufania obywateli do organów Państwa wyrażoną w art. 8 § 1 k.p.a., a szerszym kontekście w art. 2 Konstytucji RP.

Nadto ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się również ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji, zgodnie z którym przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie uprawniały go w zaistniałej sytuacji do złożenia korekty deklaracji DRA za okresy od 03.2017r. do 08.2017r., a złożenie tych korekt było działaniem bezskutecznym.

Możliwość korygowania deklaracji DRA także w takim zakresie jaki dotyczy jego sytuacji była kilkakrotnie potwierdzana w orzecznictwie sądowym.

Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie bowiem jej zarzuty są usprawiedliwione.

Uwzględniając, że postępowanie przed sądem apelacyjnym jest dalszym ciągiem merytorycznego rozpoznania sprawy (art. 382 k.p.c.) i sąd ten powinien dokonać samodzielnej oceny wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji i poczynić własne ustalenia faktyczne

oraz w uzasadnieniu swojego orzeczenia zdać szczegółową relację z oceny zgromadzonego materiału i dokonanych ustaleń (art. 328 § 2 k.p.c.), przy uwzględnieniu charakteru orzeczenia drugoinstancyjnego (art. 391 § 1 k.p.c.) – (vide: np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011r., sygn. akt II UK 106/11, LEX nr 1130389) – Sąd Apelacyjny ocenił zasadność tego roszczenia skarżącego.

Słusznym jest zarzut skarżącego, iż Sąd Okręgowy dokonał oceny zgromadzonego materiału dowodowego z przekroczeniem granic określonych art. 233 § 1 k.p.c., co skutkowało naruszeniem prawa materialnego.

Spośród zarzutów apelacyjnych w pierwszej kolejności rozważenia wymaga zarzut naruszenia prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c. Bowiem prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na podstawie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1997r., sygn. akt II CKN 60/97, OSNC 1997, Nr 9, poz. 128).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, trafnym okazał się zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

Reguła wyrażona w tym przepisie jest nierozdzielnie związana z zasadą swobodnej oceny dowodów. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, iż ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów. Obejmuje ona rozstrzygnięcie o przeciwstawnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się ze środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Sąd Okręgowy nie dokonując wszechstronnej oceny materiału dowodowego, poczynił wadliwe ustalenia faktyczne, które zaważyły na naruszeniu prawa materialnego.

Niespornym jest, że ubezpieczony od dnia 18 maja 2016r. rozpoczął prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej i zgłosił się z tego tytułu do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z deklarowaną podstawą wymiaru składek, nie niższą niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia (art. 18a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych – obecnie tekst jednolity: Dz. U. z 2017r., poz. 1778 - dalej ustawa systemowa).

Należne składki w preferencyjnej wysokości ubezpieczony opłacał w okresie od maja 2016r. do lutego 2017r., wskazując w deklaracjach rozliczeniowych ZUS P DRA kod tytułu ubezpieczenia 05 70 00. Poczynając od marca 2017r. do sierpnia 2017r. w złożonych deklaracjach rozliczeniowych ubezpieczony nadal podając dotychczasowy kod tytułu ubezpieczenia 05 70 00, wskazywał jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – kwotę 2.557,80 zł, a na ubezpieczenie zdrowotne – 3.303,13 zł, odpowiadające 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Organ rentowy uznał, a za nim Sąd Okręgowy, że zadeklarowanie za dany miesiąc wyższej wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia, niż obowiązująca go minimalna jej kwota (30% kwoty minimalnego wynagrodzenia) uniemożliwia jej późniejsze zmniejszenie w deklaracjach korygujących.

Sąd Apelacyjny nie podziela tej oceny bowiem nie znajduje ona oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności zeznaniach ubezpieczonego korespondujących z zeznaniami świadka M. O. oraz deklaracjach rozliczeniowych. Otóż ubezpieczony zeznał, iż jego zamiarem, zgodnym z zadeklarowaną podstawą wymiaru składek, było opłacanie od maja 2016r. składek od zadeklarowanej najniższej podstawy jej wymiaru oraz, że opłacał preferencyjne składki cały czas. Nie miał zamiaru zmieniać podstawy wymiaru składek i biuro rachunkowe nie informowało go, że ma podwyższoną składkę (vide: zeznania – k. 50 a.s., e-protokół – 00:01:04-00:07:44 –

k. 52 a.s.). Także świadek M. O., prowadząca Biuro (...), zeznała, iż skarżący miał zamiar przez cały okres 24 miesięcy opłacać składki

w preferencyjnej wysokości, o czym informował współników spółki zawierając umowę o obsługę finansową jego firmy. Wszystkie deklaracje rozliczeniowe były przesyłane od maja 2016r. z kodem preferencyjnym, z najniższą podstawą wymiaru składek. Do klienta wysyłano e-maila z kwotami do zapłaty, również wskazywano na opłacenie małego ZUS.

We wrześniu 2017r. ZUS wezwał klienta do zapłaty zaległych składek i wtedy ujawnił się błąd (vide: zeznania – k. 46 a.s., e-protokół – 00:06:23-00:20:28 – k. 48 a.s.).

Z zeznań tych jednoznacznie wynika, iż skarżący w deklaracjach rozliczeniowych, złożonych za sporny okres nadal wskazywał kod tytułu ubezpieczenia 05 70 00 (osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, niemająca ustalonego prawa do renty

z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia) i faktycznie opłacił składki od deklarowanej najniższej podstawy wymiaru składek.

Wbrew ocenie Sądu Okręgowego, ubezpieczony nie dokonał od marca 2017r. faktycznej zmiany, podwyższającej podstawę wymiaru składek. Nie wystąpiło opłacenie składek od podwyższonej podstawy wymiaru, czego nie kwestionuje

organ rentowy. Bowiernie omyłkowe wskazywanie w deklaracjach rozliczeniowych, sporządzonych za sporny okres, podstawy wymiaru składek, określonej w art. 18 ust. 8 ustawy systemowej, a dokonywanie nadal ich opłaty w dotychczasowej preferencyjnej wysokości nie niższej niż 30% minimalnej płacy czyni uprawnionym uznanie, iż rozstrzygającym dla stwierdzenia, czy nastąpiła deklarowana zmiana podstawy wymiaru winna być wysokość faktycznie opłaconych składek. Wątpliwości organu rentowego w tym względzie winny były zostać usunięte poprzez wezwanie płatnika składek do złożenia wyjaśnień, zamiast przyjęcia niezwyfikowanej intencji płatnika składek podwyższenia podstawy wymiaru składek za jej rzeczywistą wolę i skuteczne zwiększenie podstawy wymiaru od marca 2017r., co zasadnie podnosi skarżący. Skoro deklarowanej od marca 2017r., wyższej wysokości podstawy wymiaru składek nie towarzyszyła jednocześnie

zmiana kodu tytułu ubezpieczenia z 05 70 na 05 10 – osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych, niemająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia – to organ rentowy nie był uprawniony do przyjęcia, że nastąpiła dorozumiana zmiana kodu tytułu ubezpieczenia na 05 10 i wzywać do uregulowania należności składkowych, o które wystąpił do płatnika w upomnieniach z dnia 7 września 2017r. Należy przy tym zauważyć, iż stosunek ubezpieczenia społecznego skarżącego miał określoną treść (część) zależną od jego woli. Dotyczy to wysokości podstawy wymiaru składek. Wola ubezpieczonego miała w tym zakresie charakter prawnokształtujący. Treść tego oświadczenia woli wyraża jego zgłoszenie do ubezpieczenia z kodem 05 70. Zmiana treści zgłoszenia mogła być dokonana przez płatnika poprzez wyrejestrowanie i ponowne zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych (art. 36 ust. 10, 13 i 14 ustawy systemowej) (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 14 kwietnia 2016r., sygn. akt III UK 136/15, LEX nr 2051034).

Nie sposób też odmówić racji skarżącemu, iż w sytuacji ziszczenia się ryzyka ubezpieczeniowego i wystąpienia ubezpieczonego z roszczeniem ustalenia uprawnienia

do świadczenia z ubezpieczeń chorobowego, czy wypadkowego, podstawa wymiaru ewentualnego świadczenia zostałaby ustalona od wysokości faktycznie opłaconych składek, a nie od deklarowanej podstawy ich wymiaru.

Podzielić również należy stanowisko apelującego, iż „upomnienie się” przez organ rentowy w dniu 7 września 2017r. o uregulowanie należności składkowych, zobowiązywało ubezpieczonego zgodnie z art. 47 ust. 3 ustawy systemowej, do złożenia deklaracji rozliczeniowej korygującej w formie nowego

dokumentu zawierającego, wszystkie prawidłowe dane, określone w art. 46 ust. 4 w zw. z art. 41 ust. 6 ustawy systemowej.

Bowiem ubezpieczony winien był w trybie art. 41 ust. 6 i 7a ustawy systemowej, wskazać prawidłową podstawę wymiaru składek zgodną z kodem tytułu ubezpieczenia, co potwierdzałoby tylko pierwotną wolę skarżącego, wyrażoną w zgłoszeniu, czyli podstawę wymiaru składek odpowiadającą 30% minimalnego wynagrodzenia. Przeciwnie stanowisku Sądu Okręgowego, skarżący mógł skorygować to co było nieprawidłowe i korekty tej dokonał składając w dniu 11 września 2017r., korekty deklaracji za sporny okres, z zachowaniem 7-dniowego terminu od stwierdzenia nieprawidłowości (art. 41 ust. 7a ustawy systemowej).

Kierując się powyższymi motywami, Sąd Apelacyjny uznając, iż w spornym okresie od marca 2017r. do sierpnia 2017r. skarżący był zobowiązany do opłacania składek w preferencyjnej wysokości od podstawy wymiaru składek nie niższej niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia, na mocy art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, z uwzględnieniem zasady odpowiedzialności za wynik procesu, orzeczono w punkcie 2 wyroku po myśli art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym od dnia 13 października 2017r. (Dz. U. z 2017r., poz. 1799).

/-/SSA M. Małek - Bujak /-/SSA L. Jachimowska /-/SSA J. Ansion

Sędzia Przewodniczący Sędzia

MP